

Regenboogambassadeurs

komen op voor oudere holebi's en transgenders

De Regenboogambassadeurs, wat is dat eigenlijk?

“De Regenboogambassadeurs zijn 10 jaar geleden gestart als werkgroep ‘Janus’ van het Roze Huis in Antwerpen. We vertrokken vanuit de vaststelling dat holebi's weer ‘in de kast’ kruipen eens ze in een woonzorgcentrum terechtkomen. Daar bestaat nog vaak een holebifobie en transgenderfobie. Als ‘werkgroep’ waren we niet bekend. Als Regenboogambassadeurs komen we naar buiten met een eigen website, een facebookpagina en folders. Zo kunnen we ons op veel plaatsen laten opmerken en actief zijn. Het wekt interesse, zowel binnen als buiten de holebigemeenschap.”

De Regenboogambassadeurs organiseren geen activiteiten, maar houden zich uitsluitend bezig met het sensibiliseren rond de problematiek?

“Er zijn bij het Roze Huis andere verenigingen die socio-culturele activiteiten organiseren. Bij ons hebben de vrijwilligers het engagement om te sensibiliseren. Wat de meesten van ons toch al 10 jaar volhouden. Ik vind dat fantastisch, want sensibiliseren is heel belangrijk. Ook rond zelfmoord bijvoorbeeld. Laatst had ik nog een gesprek met een transvrouw die in haar omgeving dit jaar al 5 mensen kent die zelfmoord hebben gepleegd. Dat is een grote realiteit onder de holebi's

Maggy is coördinator van de Regenboogambassadeurs.

Ze wil sensibiliseren over oudere holebi's. Zowel bij mensen die werken in de ouderenzorg, als bij studenten. Maar ook ouderen zelf weten vaak nog niet genoeg over holebi's en transgenders.

‘Mijn kleinzoon is homo, en dat is een toffe gast!’

en nog meer bij transgenders. We zouden campagne moeten voeren rond zelfmoordpreventie, zoals voor verkeersslachtoffers. Meestal zijn het jonge, krachtige mensen. Maar doe het maar, als je de hele tijd gepest wordt en homofobe opmerkingen hoort. Als je de hele tijd denkt dat je nergens open kan zijn. Niet thuis, niet op school. Ze vinden vaak hun weg niet.”

Hoe ervaren jullie het klimaat rond holebi's? Dat moet toch niet makkelijk zijn?

“Over belangstelling hebben we niet te klagen. Er komt eindelijk wat interesse voor de oudere holebi's en transgenders binnen de ouderensector. Leerkrachten laten hun studenten er hun eindwerk over maken. Ook in de media is er meer belangstelling. De meesten van ons ervaren tegelijk wel dat het algemeen klimaat ‘verrechts’. Dat uit zich in meer en meer repressie, discriminatie en geweld tegenover holebi's.

Sommigen denken dat de discriminatie tegenover holebi's is opgelost. Ze mogen zelfs trouwen, er is toch geen probleem meer? Maar we blijven een minderheidsgroep. Als er veranderingen zijn binnen de maatschappij, zullen minderheidsgroepen een

eerste doelwit zijn. We mogen nooit denken 'we zijn er'. Alle verworven rechten kunnen afgenomen worden. Ik denk dat het nu meer en meer het moment is om de mensen daarvan bewust te maken. Daar werken we aan.

In woonzorgcentra kunnen we tegenwoordig gelukkig ook rekenen op veel belangstelling. Maar de opkomst op bijeenkomsten is zeer wisselend. Soms zitten er maar 3 mensen in de zaal. Het gebeurt dat mensen niet durven komen, omdat anderen dan zouden denken dat ze ook 'zo' zijn. Sommige directies vragen ons wel, maar willen zich niet engageren om veel volk naar de zaal te krijgen. Daar heb je grote verschillen in. Ook van de kant van het personeel.”

Wat is dan het probleem?

“Er is dikwijls een tekort aan informatie. Directies en verzorgenden staan misschien wel open voor ons, maar denken er niet aan dat niet alle cliënten hetero's zijn, en dat er wat meer nodig is om een holebi- en transgender vriendelijke instelling te zijn. Vaak gaat het simpel over het onthaal op een andere manier te doen. Of over de woordkeuze die men gebruikt. Niet vragen: 'had je een man' of 'had je een vrouw', maar 'had je een partner'. Een algemene vaststelling is ook dat er nog te weinig literatuur over ouderenzorg of seks bij ouderen bestaat. Holebi's worden daar niet, of zelden, in vermeld.”

Dus, durven open zijn op latere leeftijd is belangrijk?

“Veel holebi's en transgenders moeten eigenlijk levenslang aan 'coming out' doen. Zo vertelde een dame me, dat als ze zouden weten dat een man die daar in het rusthuis verbleef homo was, niemand nog met hem aan tafel wil zitten. Je moet je maar eens afvragen wat dat doet met iemand? Is dat een waardig levenseinde? Tegen niemand meer iets kunnen zeggen. Je moet een rol spelen en je bent de hele tijd op je hoede. Want het is natuurlijk niet zo makkelijk om van rusthuis te

veranderen. Zo zit je op het einde van je leven weer 'in de kast'. Wij proberen de verhalen die we te horen krijgen naar buiten te brengen in hun plaats.”

Het overal gangbaar maken vinden jullie meer een prioriteit dan 'Roze Rusthuizen' op te richten?

“We gaan zeker niet dwars liggen voor 'Roze Rusthuizen'. Maar de meesten uit onze groep vinden dat we nu al zo lang hebben gevochten tegen discriminatie. We willen ons niet weer laten wegduwen in een apart rusthuis. In Duitsland heeft een directeur zijn centrum expliciet opengezet voor holebi's. Dat heeft een enorm succes, niet enkel bij holebi's. Het is net omdat hij zich open opstelt, dat ook hetero's zich daar goed bij voelen. Hier denken ze vaak omgekeerd, dat ze mensen gaan kwijtspelen als ze dat doen. Waar we wel voor pleiten, is een systeem zoals de 'roze loper' in Nederland (een certificaat voor zorginstellingen die aandacht besteden aan seksuele diversiteit bij cliënten en personeel nvdr). Waarom kunnen we

hier geen affiches hangen, waaruit blijkt dat een woonzorgcentrum zich openstelt voor holebi's en transgenders, en ook mensen met een migratieachtergrond?”

Wanneer is een bijeenkomst gelukt voor jou?

“We hebben enorm veel materiaal, van een fototentoonstelling tot documentaires. We hebben een aanbod van een hele reeks activiteiten. We zijn tevreden als we veel reactie krijgen uit het publiek. Ze mogen ons allerlei vragen stellen, we gaan geen taboes uit de weg. Je maakt ook grappige momenten mee, zoals die keer toen een leerkracht tegenover haar studenten bekende dat ze lesbisch was. De leerlingen reageerden nogal laconiek: 'dacht je nu echt dat wij dat nog niet wisten'. Dan weet je zeker dat er nadien nog over gesproken kan worden. Bij de ouderen zijn we tevreden als er een discussie op gang komt. Wanneer iemand zegt 'mijn kleinzoon is homo, en dat is een toffe gast', dan komen de tongen vaak los. Dan is alles ineens bespreekbaar.”

Gertie Brouwers

Oproep:

Wil je de Regenboogambassadeurs steunen of actief helpen? Iedereen is welkom, holebi of niet. Neem zeker een kijkje op de website www.regenboogambassadeurs.be

Wie vragen heeft rond zelfdoding kan terecht op het gratis nummer 1813.